

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

τά βράδια, κουνέντιαζαν, και λέγαν τα δικά τους. Τό μαγαζί, και κείνο, ήταν ξερημο. Είχαν λείψει τόσα παλληκάρια, τόσοι πειλάτες τού κρασιού, πού σύχραζαν εκεί.

Τά όνόματα των πρώτων σκοτωμένων, ήταν γραμμένα με μεγάλα γράμματα, στις πρώτες στήλες των εφημερίδων. Όλα τα στόματα μιλούσαν και σχολίαζαν την εξερανοβόλοσ μια προέλαση. Δέν άκουγες παρά για καταλήψεις, για Έλασσάνα και για Σαραντάτορο! Ό μπαρμπα-Λεβεντιάς ήταν στις δόξες του...

Κ' ή Άνθούλα έσθινε, σ' αυτό τό μεταξύ, χωρίς να θέλει τίποτα, χωρίς να ξαίρει τίποτα. Δέν της άναφερναν καθόλου για τό Νότη. Η Άριστέα, μόνο, πού και πού, της έλεγε πώς είχαν λάβει γράμμα του, έπειτα πώς έλαβαν και δεύτερο, και πώς ρωτούσε ταχτικά για κείνη. Την παρηγορούσε με τό ψέματα, όταν οι άλλοι δέ βρισκότουσαν μπροστά. Η άλήθεια, μέσα σ' όλ' αυτά, ήταν πώς είχαν λάβει κάποιο γράμμα, αλλά και κείνο ήταν άπ' τη Λάρισα, προτού ν' άρχίσουν οι επιχειρήσεις. Τους έγγραφε, μαζί με τ' άλλα, πώς ο Νίκος, πριν ακόμα ξεκινήσουν από κάτω, μέσ' στην άναστάσιση των πρώτων ημερών, πού παρουσάζόντουσαν οι έφεδροι, κατόρθωσε να κάνει μια μετάταξη, άπ' τα πεδινά στα πεζικά — πρώτα λίγο δύσκολο σε άλλες περιστάσεις, αλλά πολύ κατορθωτό σε τέτια φασαρία — και στον ίδιο λόγο με τό Νότη, μόνο και μόνο για να βρισκονται μαζί. Πώς ο Νίκος έγινε λοχίας, και πώς κ' ο ίδιος ήταν δεκανέας. Άλλά για την Άνθούλα, μήτε λέξη. Κ' ή Άριστέα τη γιόμιζε με ψέματα, για να της κάνει με τό σπονιό κουράγιο. Άνοιγε τότε τα μεγάλα μάτια της, και δύο δάκρυα βουβά και φλογερά, χαράκωναν άργά τα μάγουλά της...

Άκουγε γύρω της να λέν για προσελάσεις, για μεραρχίες και για στρατηγούς — και κείνη έλιωνε σιγά, σαν τό κερί. Ωρες-ώρες, ο περσιός δυνάμωνε, και της φλόγιζε τα χείλη και τό πρόσωπο, κ' έμοιαζε ίσоте, στο λευκό της τό κρεβάτι, σαν ένα ρόδο πού πεθαίνει στο ποτήρι...

Κ' ή Άριστέα την παρηγορούσε. Την παρηγορούσε με τό ζόρι, κ' άς μήν ήθελε να παρηγορηθεί. Της έλεγε τά νέα του πολέμου. Της διηγόταν ιστορίες εθνιμες, διαβασμένες στις εφημερίδες. Έφτασε να της λέει παραμύθια — παραμύθια για μικρά παιδιά — για ζωτικά, για δράκους, για νεράιδες, για πεντάμορφες σε στοιχειωμένους πύργους, και για μαγεμένα βασιλόπουλα. Ήταν στιγμές πού ή Άνθούλα, ξεναμμένη, έμοιαζε να κρεμιέται άπ' τα χείλη της. Άλλοτε την κοίταζε μ' ένα κενό στο βλέμμα. Δέν πρόσχε καθόλου τί της έλεγε. Ήταν σαν ένα πλάσμα βυθισμένο, σαν ένα πλάσμα ξένο και φευγάτο — ένα κορμί χωρίς καρδιά και νεύρα, άδουλο, χαμένο, μαρτυνó...

Ό μπαρμπα-Σταμάτης, ο πατέρας της, ήταν ξετρελλαμένος με τον πόλεμο. Διάβαζε όλες τις εφημερίδες, τις ειδήσεις, τα τηλεγραφήματα — και τά σχολίαζε με πάθος, δυνατά, με τους άλλους γέροντες, στην ταβέρνα. Μέσα σ' αυτό τον ένθουσιασμό του, δέν είχε μάτια τόσο καθαρά, ώστε να δει τό φυλλορρόημα της κόρης του, μ' όλη τη σωστή του σημασία. Άνησυχούσε σαν πατέρας, βέβαια, αλλά δέν είχε και πολύ τό νοϋ του, να την κοιτάξει και να τη φροντίσει, όπως

θέκανε σ' άλλες περιστάσεις. Ό γιαιρός πού την περιποιόταν, ήταν ένας κουρασμένος άνθρωπος, μ' οικογενειακές υποχρεώσεις — ένας έμπειρός συνθησιμένος, με γιαιτροσύφια τού παλιού καιρού. Δέν είχαν λείψει και τ' άλλα γιαιτροσύφια, οι ξεβασκαμοί και τα ξεοξισματα. Η κυρα-Λέγκω φρόντιζε με ήπλο και γ' αυτά.

Κ' όμως ή Άνθούλα μαρινάνταν, μαρινάνταν κάθε μέρα πού πολύ.

Κ' ένα βράδυ, καθώς ήταν πλαγιασμένη, με την άνηπούλα της για μόνη συντροφιά, άκουσε ξεφωνητά στην κάμαρη τού Νότη. Μισοσηκώθηκε με κόπο στο κρεβάτι, και τέντωσε τ' αυτί της στις φωνές. Οι φωνές αυτές ήταν σαν κλάμα. Δέν κατώρθωνε να ξεχωρίσει λόγια — αλλά μέσ' στις γοερές αυτές φωνές, γνώρισε τη φωνή της Άριστέας. Και κοντά στη γνώριμη φωνή της Άριστέας, μίαν άλλη πού βραχνή και δυνατή — μια φωνή βαθιά και φοβερή — τη φωνή της μάννας των παιδιών!... Έστειλε τη μικρούλα, να μάθει τί συμβαίνει. Η μικρούλα της έπε την άλήθεια. Άλλά και δίχως τά μαντάτα της μικρούλας, μόνο πού άκουσε τις φοβερές φωνές, της ήταν άρκετό να καταλάβει πώς ο Νότης είχε σκοτωθεί...

Δέ μπορούσαν πιά να της τό κρύψουν. Ό Νότης είχε σκοτωθεί στα Γιαννιτσά. Κ' ο Νίκος είχε σκοτωθεί μια μέρα πού μπροστά. Ήταν γραμμένο πλάι-πλάι τ' όνομά τους, στη μεγάλη στήλη των πεσόντων — γραμμένο σ' όλες τις εφημερίδες:

ΛΟΧΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΡΟΥΣΑΚΗΣ — Δεκανεύς ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΥΓΟΥ-ΣΤΗΣ.

Είχαν σκοτωθεί κ' οι δύο μαζί — είχαν φύγει ένωμένοι και δεμένοι, στο θάνατο, καθώς και στη ζωή. Όπως σ' όλα τ' άλλα, ή Άνθούλα, μήτε σ' αυτό δέν ήταν τυχερή: ο πιστός και μισημένος φίλος, είχε προλάβει και σ' αυτό, και της τόν πήρε.

Είχε περάσει κάποιο μά βδομάδα, πού μια γυναίκα, με σκουμμένα μάτια, πρόβαλε στην πόρτα της αυλής. Στάθηκε δειλασμένη στην δξώπορτα, ού να μήν τολμούσε να μπει μέσα. Ρωτούσε για τό σπίτι της χήρας Αύγουστη. Η κυρα-Λέγκω της έδειξε την πόρτα. Χτύπησε δειλά, και κοντοστάθηκε. Της άνοιξαν, και μήτρε σαν τόν κλέφτη. Ήταν ή Στέλλα ή εκαμιαματούς. Έφερε πίσω τό χαμένο δαχτυλίδι. Όπως όλες οι άμαρτωλές ψυχές, ήταν θηήκα, και πίστευε στην κόλαση. Καθώς έμαθε τό σκοτωμό τού Νότη, μέσ' στο θολωμένο της μυαλό, ξύτηνσε μια σπιθα καλσύνης — κάτι σαν τύχη και σα μεταμέλεια — κ' αυτή ή άκαθόριστη και μυστική φωνή της έλεγε πώς έγραπτε, τώρα, με κάθε τρόπο, να φέρει πίσω τό χρυσαφικό. — Θέλησε, μ' αυτό τό γυρισμό, να βγάινε κάποιο βάρος από πάνω της, κάποιο τριβέλι πού την τυραννούσε. — Έόφερε σαν ένοχη, μια νύχτα — κ' έφυγε πάλι, σαν κινήγημένη, και χάθηκε στα μακρινά του δρόμου...

Κ' ή Άνθούλα έσθισε μια νύχτα τού Γενάρη, μια μεγάλη νύχτα δίχως άστρα — μια παγωμένη νύχτα, πού φούσσε...

«Βάρκα-βαρκούλα στα νερά — φύσα, (βοριά μου, φύσα, τότε ν' άράξει στη στεριά, να ξεποστάσει πιά»...

Εκείνο τόν καιρό, πεζά και κάτωσ άδοξα, έκλεισε κ' ο ντεκέσ τού Νταλαβέρη. Άφορμή ήταν ο τοακμός τού Μπακουρέλια με τό Νταλαβέρη. Τά παλιά μιση βγαίνανε στα φόρα. Ό Μπακουρέλιας είχε βάνει σπιουνιές, πώς ο ντεκέσ ήταν γιωμάτος λιποτάχτες — πρώτα φυσικό για την περιστάση — κ' ή άστυνομία τ' αποφόρσε να βάνει χέρι τελειωτικά, και να κάνει γενικό ξεπάστρωμα. Και μια νύχτα πλάκωσαν αειφινδιστικά, νοματικώχει και χωροφυλάκοι, κ' έπιασαν δλους δους βοήχαν μέσα — άλητες, χασικλήδες, λιποτάχτες — και τους κλείσαν μέσα στο μπουντρούμα.

Και τότε βγήκε, μέσ' στη φυλακή, κ' ένα τραγουδι παραπονεμένο — ένα είδος λαϊκού μοιρολόγιου — για τό τέλος τού περιήρημου ντεκέ: Κάτω στοϋ Μήτσου τό ντεκέ κáναν οι μάτσοι μπλόκο,

□ □ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □ □

— ΣΚΟΥΠΕΣ Ι... ΚΑΛΕΣ ΣΚΟΥΠΕΣ Ι... —

(Έργον του Μπουσέ)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Κάθε άποτυχημένος φαρμακοποιός γίνεται γιατρός.
 'Ο γιατρός είνε ένας άνθρωπος που σ'αξ σκοτώνει σήμερα για να σ'αξ προσφύλαξη να μ'ην πεθάνετε αύριο.
 'Ο γιατρός είνε ένας άνθρωπος που εισάγει φάρμακα, τ'ά οποία γνωρίζει πολύ λίγο, μέσα σ' ένα σώμα, τ'ό οποίο γνωρίζει ακόμα λιγώτερο.
 Πειθαίνο έξ αίτίας τών πολλών γιατρών που με ριμοποιήθηκαν.
 'Ενα πλήθος από γιατρούς με κατέστρεψε!
 Τ'ό παιδι του γιατρού δέν πεθαίνει ποτέ από άρρώστεια, αλλά από τ'ά φάρμακα.
 Καινούργιος γιατρός, καινούργιος νεκροθάφτης.
 'Ενας σοφός γιατρός δέν παραμελεί ποτέ μι'ά άδι'αθεσία, δουδ'ή ποτε άσημαντη κι' αν είνε.
 'Ενας καινούργιος γιατρός πρέπει ν'άχη τρείς νεκροθάφτες στή διάθεσί του.
 Μισός γιατρός, όταν βρίζεται κοντά μας, είνε προτιμώτερος από έναν δλόκληρο γιατρό που βρίζεται μακριά μας.
 Καλύτερα να περιμένης τόν μάγειρο παρά τόν γιατρό.
 Μόνον οι πολυλογάδες γιατροί έξασκούν μι' έπιτυχία τ'ά έπαγγελιά τους.
 'Ο τυχερός γιατρός είνε καλύτερος άπ' τόν υορφομένο συνάδελφό του.
 'Ο γιατρός δέν είνε τίποτε άλλο παρά ένας άνθρωπος που παρηγορεί τήν ψυχή μας.
 'Ο γιατρός είνε άγγελος όταν τόν χρησιμοποιούμε και διάβολος όταν πρόκειται να τόν πληρώσουμε.
 'Ενας σοφός γιατρός άξίζει περισσότερο από ένα δλόκληρο στρατεύμα για τή κοινή άσφάλεια.
 'Ενας γιατρός άτζαμής δέν είνε καλύτερος από έναν φρονιά.
 'Ενας τίμιος γιατρός άφίνει ήσυχον τόν άρρωστό του όταν δέν μπορεί π'ανά να κ'άνη τίποτε για τήν ύγεια του.
 'Όταν άρρωσταίνεις μη φωνάζεις τόν γιατρό. Παίρνε αίμα, παίρνε καθαριστικό κι' αν πεθάνεις άφησε να σε θάψουν.
 Καλύτερα να περιμένης τόν μάγειρο παρά τόν γιατρό.
 Μόνον οι πολυλογάδες γιατροί έξασκούν μι' έπιτυχία τ'ά έπαγγελιά τους.
 'Ο τυχερός γιατρός είνε καλύτερος άπ' τόν υορφομένο συνάδελφό του.
 'Ο γιατρός δέν είνε τίποτε άλλο παρά ένας άνθρωπος που παρηγορεί τήν ψυχή μας.
 'Ο γιατρός είνε άγγελος όταν τόν χρησιμοποιούμε και διάβολος όταν πρόκειται να τόν πληρώσουμε.
 'Ενας σοφός γιατρός άξίζει περισσότερο από ένα δλόκληρο στρατεύμα για τή κοινή άσφάλεια.
 'Ενας γιατρός άτζαμής δέν είνε καλύτερος από έναν φρονιά.
 'Ενας τίμιος γιατρός άφίνει ήσυχον τόν άρρωστό του όταν δέν μπορεί π'ανά να κ'άνη τίποτε για τήν ύγεια του.
 'Όταν άρρωσταίνεις μη φωνάζεις τόν γιατρό. Παίρνε αίμα, παίρνε καθαριστικό κι' αν πεθάνεις άφησε να σε θάψουν.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τ'ε χαρέμι του Χαμίτ και τ'ά β'ασανά του. Καταναγκαστική φαρμακοποιία. "Όπου τ'ά κύρι στασιάζουν. Τί χωράει τ'ό άνθρωπ'ωνο στεράχι. Κουτάλια, πηρούνια, μαχαίρια, γυαλιά, καρφά!..... 'Ο Καρούζο έγγαστριμυδς. 'Ενα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς τήν έπαθαν ει καλεσμένοι, κτλ.

Τ'ό χαρέμι του περιφ'ηρου 'Αβδούλ Χαμίτ ήταν, όπως και όλων τών άλλων Σουλτάνων, πολυμελές. 'Η γυναίκες που τ'ό αποτελούσαν, εκτός από τ'ά μεγάλα τους προνόμια, ήφισταντο και μερικ'ες άγγαρειες, άληθινά πρωτοφανείς και άπίστευτες.
 'Ο 'Αβδούλ Χαμίτ, χωρίς να είνε γαστριμαργός, άγαπούσε τ'ά κερνεζόμενα, άλλ' επειδή έπαυσε από στομαχικές ένοχλήσεις, οι θεοόποντες λατροί του τόν έσομδούλεσαν να τροποποιήση τ'ό διατολόγ'ό του επί τ'ό άπλούστερον, για να μη καταστραφ'ή ή ύγεια του. 'Ο φιλόποτος όμως Σουλτάνος, φοβήθηκε μήπως ή άλλ'η αυτή τ'ης διαίτης ένειγχε προθέσεις δηλητηρίασεως και ύποχρέωσε τ'ις γυναίκες τού χαρεμιού τόν να δοκιμάζουν αυτές πρώτες τ'ά φαγητά του, πριν τ' άγ'ίξει ο 'Ιδιος.
 'Αλλά, σ'άν να μ'ην ήφισταν αυτό, ο Χαμίτ είχε διατάξει όπως κάθε φάρμακο που τού συνιστούσαν οι γιατροί τόν παρασκευάζετ'αι σε πολλές δόσεις, για να τ'ό δίνη προτ'ητερα σ'τις γυναίκες τόν και να βεβαιώνετ'αι ότι δέν είνε δηλητηριασμένο. 'Η άβάσταχτη όμως αυτή και άηδής άγγαρεία έξασκώσε τ'ις γυναίκες τού χαρεμιού και μι'ά νύχτα τ'ώσκασαν όλες μαζί από τ'ό σαράι εις ένδειξιν διαυστηρίας. Κατόπιν αυτού, ο τρομερός Σουλτάνος δέχτηκε να καταγγ'ηση τήν άναγκαστική... φαρμακοποιία από τ'ις γυναίκες τού χαρεμιού του, κι' έτσι τ'ά επίγεια αυτά ούρι έπανήλθαν εις τ'ά 'Ιδια.

Τελευταία παρουσιάστηκε σ' έναν δνομαστό Γάλλο καθηγητή ένας άσθενής και τού παραπόνετ'αι ότι ύποφέρει από πόνοους τού στομάχου. 'Ο καθηγητής έξέτασε τόν άρρωστο και χωρίς να διστάση τού έλαμε έγχείρησι και τούβγαλε άπ' τ'ό στομάχι 8 κουτάλια τού γλυκού, 3 πηρούνια, 2 μαχαίρια σκουριασμένα, ένα κλειδί, ένα χτένι και καμιά δεκαριά καρφά! Μετά τήν έγχείρησι, ο άσθενής έμνε έντελώς καλά. "Όλα τ' άνωτέρω άντικείμενα, τ'ά είχε καταπιεί, όπως είπτε, κατά διαφόρους καιρούς, βάζοντας σχετικά στοιχεία με τούς φύλους του!...
 'Επίσης παλαότερα στή Βαλτιμόρη τ'ης 'Αμερικής, ο καθηγητής Χαϊκίστε έλαμε έγχείρησι σε κάποιον άσθενή, ο οποίος έπαγγελώδι'αν τόν... άνθρωπο-στρομβοζάμηλο και κατάπιε χάρην τού κοινού διάφορα άντικείμενα, και τού έβγαλε άπ' τ'ό στομάχι 150 καρφά και 208 μεταλλικά άντικείμενα και γυαλιά βάρους 74 γραμμαρίων!...

και β'ηξαν μάτσο τουμπεκι, πέντ' έξη-όχτώ λουλάδες, πενηνταδύ διμουτσουνες, και δεκαοχτώ μαρκούτσια β'ηξαν και ντερβισόπαιδα φομαράν άργελέδες, τ'ό Μήτσουλα, τ'ό Στρυμνεία, τ'ό Γιάννη τόν Τσαρμπάρα, τ'ό Γκελεμέ, τ'ό Μεντρεσέ, κι' άλλους έφτά νομάτοι ήγνουσε κι' έξη βλάμηδες, και παίζανε μπαμπούτι.
 Εβ'ηξαν τ'ό Μίκια τ'ό Ντουρνιτή, τόν Κλή τόν Νταλαβέρη, τ'ό Βίεκα τ'ό μανιταρτζή, τ'ό Οιά τόν 'Αλεκάνια, τ'ό Μπάμπορα, τ'ό Μπούρμπουλα, και τ'ό Μπαλή τ'ό Μήτσο β'ηχανε και τ'ό ντεριλι τ'ό Ντάνα, τ'ό θεριο, πούκανε πέντε στήν Παλιά, και τρείς στο Παλαμηδι, κι' ότ'ας μιλάει τσακίζεται, και λέει «ΐφ, τ' άδρεφάνι!...» β'ηχαν και τ'ό καλόπαιδο, τ'ό Γιαγλαντζή τ'ό Μάνθο, μαστουρωμένονε, νάν τούς βαράει μαγαλαμαδάκι...
 Με ζούλα μ'ας τή φέρανε, μι'ά Κυριακή, μι'ά μέρα: σουρτά, κλεφτά, με μπυμπισά, μ'ας π'έσαν από πλάι, τσιμπήσαν πρώτα τ'ό Μπαλήν, όπου φυλούσε τσίλιες, και μ'ηχαν στο τσαρδάκι μας, και μ'ας τ'ά κ'άναν λιμπα! πήρανε μάτσο τουμπεκι, πέντ' έξη-όχτώ λουλάδες, πενηνταδύ διμουτσουνες, και δεκαοχτώ μαρκούτσια πήραν και τούς ντερβισήδες, και στο πλεχτό τούς π'άνε: πήραν τ'ό Μίκια τ'ό Ντουρνιτή, τόν Κλή τόν Νταλαβέρη, τ'ό Μπάμπορα, τ'ό Μπούρμπουλα, και τ'ό Μπαλή τ'ό Μήτσο πήρανε και τ'ό ντεριλι τ'ό Ντάνα, τ'ό θεριο, πούκανε πέντε στήν Παλιά, και τρείς στο Παλαμηδι, κι' ότ'ας μιλάει τσακίζεται, και λέει «ΐφ, τ' άδρεφάνι!...» Πήραν και τ'ό Σκουνητή τ'ό Λιά με τ'ά σιχατ'ά τ'ά φρούδια...
 Κι' ο Διάκος άναστ'ένεζε, κι' ο Διάκος βλαστημούσε.
 — Διάκο μ' τ'ί έχεις και θλίβεσαι, τ' έχεις κι' άναστ'ένεζεις;
 — Δέ σκάσω κι' αν με πιάσανε, και στο πλεχτό με π'άνε, μόνο που με τσιμπήσανε — κι' ακόμα ειμαι χαρ- (μάνι...)

Κάποτε που ο περιφ'ηρος 'Ιταλός τένθρος Καρούζο βρισκόταν στην 'Αμερική, άφου τραγουδ'ησε μερικά από τ'ά ωραιότερα τραγούδια στην έπαυλι όπου ήταν προσκαλεσμένος, παρεκλήθη από τούς παρευρισκόμενους να δώση και μερικά δείγματα τ'ης έγγαστριμυδίας του.
 'Ο Καρούζο άπομακρύνθηκε τότε άριετ'αι και πήγε και κάθησε κά- τ'ω από ένα δέντρο με πυκνό φύλλωμα, έτοιμος να παίζ'η τόν ρόλο του. 'Υψωσε λοιπόν τ'ό κεφάλι του προς τ'ά άνω και φώναξε, χωρίς να βλέπη φυσικά κανέναν πάνω στο δέντρο.
 — "Ε, τί κάνεις έσύ αυτό φηλά;
 "Εμεινε όμως κατάπληχτος, όταν, χωρίς καθόλου να τ'ό περιμένη, έν'ω έτοιμαζόταν να άπαντήση ο 'Ιδιος με άλλ'αλλαγμένη τή φωνή στήν ερώτησί του, άκουσε άπ' τ'ό δέντρο μι'ά παιδική ψηλή φωνή να τού λέη:
 — Δέν κάνω τίποτε κακό, κύριε. 'Ανέβηκα εδώ μονάχα για να σ'ας άκούσω.
 — Και ποιός σου έδωσε τήν άδεια, μικρό μου; ρώτησε ο Καρούζο, ο οποίος διεκρινε τώρα σαφ'ηρασιμένο στο δέντρο ένα παιδάκι.
 — 'Ο δεύτερος γκρομύ, που είνε ξάδερφός μου, κύριε, ειλε τ'ό παιδι τρομαγμένο.
 Στο μεταξύ αυτό οι προσκαλεσμένοι χαμογελούσαν από ευχαρί- στιση και κ'ύτταζαν ο ένας τόν άλλον με ύφος ειδημόνων, βέβαια δι: δέν είχαν υπερβάλει τήν Ικανότητα τού έγγαστριμυδίου άοιδού.
 — Καλά. Δέν πειράζει. Δέν έκανες δά και κανένα έγκλημα, έξα- κολούθησε ο Καρούζο, άπειθυνόμενος προς τόν πραγματικό — και όχι ύποθετικό, όπως πίστευαν οι άλλοι — μικρό. Π'όρθεσε όμως να μ'ην π'έση και που πάντων να μη σε δη κανέναν.
 — Πολύ καλά, κύριε, άπάντησε ο μικρός με τήν δ'εξια του φωνή.
 "Όταν κατόπιν ο Καρούζο γύρισε κοντά στόν κύ- κλο τών προσκαλεσμένων τού 'Ιδιοκτήτου τ'ης έ- παύλεως, όλοι έσπευσαν να τόν βεβαιώσουν ότι ποτέ δέν είχαν άκούσει τέτοια έπιτυχημένη άπο- μίμησι φωνής από στόμα έγγαστριμυδίου!...

Κ' ή ζωή κυλούσε καθώς πάντα, μεγάλη, φοβερή και φλογερή...
 ΤΕΛΟΣ
 ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

